

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7CoP/72/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217224563
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Frederika Zozuláková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7217224563.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Frederiky Zozulákovvej a členov senátu JUDr. Jozefa Maruščáka a JUDr. Jany Dudíkovej vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti B. I., nar. XX.XX.XXXX a I. I.Z., nar. XX.X.XXXX, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, deti matky U. I., nar. X.X.XXXX, bývajúcej v S. na W. XX a otca Q. I., nar. X.X.XXXX, bývajúceho v S. na Š. XX, právne zastúpeného JUDr. Slávkou Kováčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach na Štúrovej 20, v konaní o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 43P/159/2017 - 526 zo dňa 29.7.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o určení výživného pre maloletú B. ako aj vo výroku o zamietnutí návrhu otca na určenie výživného pre maloletú B. v prevyšujúcej časti.

M e n í rozsudok vo výroku o určení výživného pre maloletého I. a v súvisiacom výroku o dlžnom výživnom tak, že návrh matky na určenie výživného pre maloletého I. z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom takto rozhodol:

I. Návrh matky na určenie výživného na maloletú B., nar. XX.XX.XXXX, zamietla.

II. Zveruje maloletú B., nar. XX.XX.XXXX, do osobnej starostlivosti otca, čím mení rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 27P 67/2016 zo dňa 31.3.2017 vo výroku o zverení maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti.

III. Obidvaja rodičia majú právo maloletú B., nar. XX.XX.XXXX, zastupovať a spravovať jej majetok.

IV. Matka je povinná prispievať na výživu maloletej B., nar. XX.XX.XXXX, mesačne sumou 30 eur a to od 1.8.2019 do budúca, ktoré výživné je povinná zaplatiť vždy do 15. dňa toho - ktorého mesiaca vopred k rukám otca maloletého dieťaťa.

V. V prevyšujúcej časti návrh otca na určenie výživného na maloletú B., nar. XX.XX.XXXX, zamietla.

VI. Otec je povinný prispievať na výživu maloletého I., nar. XX.X.XXXX, mesačne sumou 40 eur a to od 1.11.2017 do budúca, ktoré výživné je otec povinný zaplatiť vždy do 15. dňa toho - ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletého dieťaťa, čím mení rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 27P/67/2016 zo dňa 31.3.2017 vo výroku o výživnom počas trvania striedavej starostlivosti u maloletého I..

VII. Dlhé výživné za obdobie od 1.11.2017 do 31.7.2019 v sume 840 eur je otec povinný zaplatiť matke maloletého dieťaťa do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VIII. V prevyšujúcej časti návrh matky na určenie výživného na maloletého I., nar. XX.X.XXXX, zamietam.

2. Konajúci súd právne posúdil vec podľa ust. § 62 ods. 1, 2, 4, 5 a 6, § 75 ods. 1, § 76 a § 78 ods. 1 Zákona o rodine. Zistil, že rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 27P 67/2016-46 zo dňa 31.3.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.4.2017, bolo manželstvo rodičov maloletých detí rozvedené, na čas po rozvode manželstva bola schválená rodičovská dohoda, na základe ktorej boli maloleté deti Viktória a Teodor zverené do týždennej striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov s tým, že počas trvania striedavej starostlivosti sa výživné neurčilo. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že keďže zveril maloletú B. do osobnej starostlivosti otca, matku zaviazal prispievať na jej výživu mesačne sumou 30 eur od 1.8.2019 do budúca, v prevyšujúcej časti návrh otca na určenie výživného zamietol. Konštatoval, že takto určené výživné síce nepokrýva potreby dieťaťa, ale považuje ho za primerané schopnostiam a možnostiam matky. V konaní mal za preukázané, že všetky výdavky spojené so školskou a mimoškolskou aktivitou okrem platenia mesačníka maloletému I. hradí otec. Majetkové pomery rodičov ale nie sú rovnaké, príjmové pomery otca sú na vyššej úrovni, preto rozhodol o povinnosti otca platiť výživné na maloletého I., ktorý je v striedavej starostlivosti, mesačne sumou 40 eur a to od novembra 2017 do budúca. Dlhé výživné za obdobie od 1.1.2017 do 31.7.2019 (21 mesiacov x 40 eur) spolu 840 eur zaviazal otca zaplatiť matke do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku proti výrokom IV, V, VI a VII podal v zákonnej lehote odvolanie otec a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, čo sa týka výroku výživného na maloletú B. zo strany matky a určil výživné vo výške 200 eur mesačne od 3.12.2018, čo sa týka výživného na maloletého I. zo strany otca, v tomto prípade navrhuje návrh matky zamietnuť v celom rozsahu a taktiež neurčiť žiadne dlžné výživné. V odvolaní poukázal na ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP v spojení s ust. § 62 a nasl. CMP, nakoľko má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ ide o určenie výživného na maloletú B., súd prvej inštancie absolútne nebral do úvahy príjem matky, ktorý je vo výške 672 eur mesačne a pri tomto príjme aj pri zohľadnení ostatných výdavkov nie je možné určiť výživné 30 eur mesačne, keďže nezodpovedá nijakým spôsobom potrebám maloletej B.. Výživné je prednostná pohľadávka, pričom výdavky matky nie sú úplne opodstatnené, keďže býva v nadštandardnom štvorizbovom byte, pričom takýto nie je potrebný k jej bývaniu a mohla by obývať menší, keďže býva iba sama so synom, ktorý je v striedavej starostlivosti oboch rodičov. Tým by sa znížila aj výška hypotéky, ktorú brala na tento byt. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bolo určené výživné vo výške 30 eur mesačne na maloletú B., považuje za nezákonné, rozporuplné a nedostatočne odôvodnené. Navyše súd určil výživné na maloletú B.Y. až od 1.8.2019, avšak v konaní bolo jednoznačne preukázané, že maloletá býva u neho od októbra 2018, kedy odišla od matky, pričom matka neuhradila na ňu žiadne výživné. Podľa jeho názoru mal súd určiť výživné od 3.12.2018, kedy podával návrh na zverenie maloletej B. do jeho osobnej starostlivosti. Súd prvej inštancie taktiež nebral do úvahy jeho výdavky a skutočnosť, že doposiaľ všetku starostlivosť o deti pri striedavej výchove zabezpečoval výlučne on, aj keď to súd v rozsudku konštatoval a tieto skutočnosti nepoprela ani matka. Nevidí žiaden dôvod na to, aby mal prispievať pri striedavej starostlivosti u syna I. sumou 40 eur mesačne a matka na maloletú B. pri riadnej starostlivosti sumou 30 eur mesačne. Navyše nesúhlasí ani s platením dlžného výživného na maloletého I. v sume 840 eur od 1.11.2017 do 31.7.2019, keďže nárok na dlžné výživné matke v nijakom prípade nemohol vzniknúť, keďže súd sa absolútne nezaoberal skutočnosťami, čo otec na maloletého I. kúpil, avšak na druhej strane konštatuje, že všetky výdavky na maloletého I. hradil on, čo je v značnom rozpore s rozhodnutím súdu o dlžnom výživnom.

4. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť v znení, ako bol vydaný dňa 29.7.2019. S výživným na maloletú B. vo výške 30 eur mesačne a na maloletého I. 40 eur mesačne súhlasí, aj keď je toho názoru, že pri príjmoch otca by mal platiť na maloletého vyššiu sumu ako je 40 eur. Spätne výživné na maloletú B., tak ako ho požaduje otec, odmieta v plnom rozsahu. Čo sa týka určenia výživného na maloletého I., otec si musí uvedomiť, že výška výživného 30 eur mesačne je adekvátna jej príjmu, pričom on dosahuje príjem viac ako dvojnásobný. Výživné požadované otcom na maloletú B. vo výške 200 eur mesačne považuje za neprijateľné a ohrozujúce výživu maloletého I., ktorého má v striedavej starostlivosti. Otec navyše v súdnej sieni tvrdil, že deťom nemá problém dať

peniaze a všetko im kúpiť. Navyše sa jej vyhráždal, že radšej jej deti vziať, než na ne platiť, čo urobil aj s dcérou, keďže bola zverená jemu a ešte sa voči tomuto rozsudku odvolal a naďalej zavádza súd nepravdivými tvrdeniami a zatajovaním svojich nadštandardných príjmov. Zdôraznila, že kúpa bytu bola výhodná, keďže kupovala byt v pôvodnom stave, pričom štvorizbový byt v starej bytovke bol v roku 2017 lacnejší než trojizbové byty v rovnakom čase a lokalite o 10.000 eur. Práveže život otca je nadštandardný a luxusný, preto sa dcéra rozhodla byť u neho. Pripomenula, že otec po rozvoze ostal s deťmi žiť v komplet zariadenom a zrekonštruovanom rodinnom dome vrátane zateplenia, terénnych úprav, nábytku a elektrospotrebičov, na pozemku má dva domy a ona z domu odišla len s osobnými vecami. Suma, ktorú jej vyplatil z vyporiadania BSM, nepostačovala ani zďaleka na kúpu žiadneho bytu. Byt, ktorý si kúpila, nie je nijak luxusne zariadený ani nadštandardný, pričom otec tento byt ani nevidel. Ďalej poukázala na to, že otec sa vyjadril už v súdnej sieni, že výživné platiť nebude a toho sa aj držal, avšak v čase podania jeho odvolania bola situácia iná, než je dnes. Pre neplatenie výživného ho dala koncom roka 2019 exekvovať a odrazu začal platiť. Má za to, že od septembra 2019 teda názor na platenie výživného na maloletého I. zmenil. Ona mu výživné na maloletú B. platila od septembra aj pri svojom nízkom príjme. Výšku dlžného výživného na maloletého I. považuje za neadekvátnu, nakoľko v tom čase platila stravu aj pomôcky do školy ona a nie otec, čo nie je zohľadnené v sume 840 eur.

5. Kolízny opatrovník sa k odvolaniu otca nevyjadril.

6. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a vo vzťahu k výrokom o určení výživného pre maloletú B. ako aj výroku o zamietnutí návrhu otca na určenie výživného pre maloletú B. v prevyšujúcej časti (výrok IV a výrok V napadnutého rozhodnutia) dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine, správne a zákonne vo veci rozhodol, pričom v odôvodnení sa vysporiadal s podstatnými okolnosťami prejednávaneho prípadu a s jeho závermi sa odvolací súd stotožnil. I keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je z hľadiska úvah súdu stručné, možno konštatovať, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s podstatnou argumentáciou rodičov v priebehu konania na súde prvej inštancie, ktorá tvorí ich obranu i v odvolacom konaní, a preto nemožno dospieť k záveru, že by napadnuté rozhodnutie bolo nezákonné a rozporuplné. Napokon terajšia právna úprava vyplývajúca z ust. § 387 ods. 3 CSP umožňuje odvolaciemu súdu zaoberať sa vo vlastnom odôvodnení rozhodnutia aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie.

9. Odvolací súd zdôrazňuje, že zo zákonných ustanovení citovaných v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie týkajúcich sa určovania rozsahu vyživovacej povinnosti rodičov k deťom vyplýva, že kritériami určovania rozsahu výživného sú popri odôvodnených potrebách dieťaťa aj možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov. Miera týchto potrieb je odstupňovaná a závisí predovšetkým od veku dieťaťa, jeho zdravotného stavu, pričom ak to možnosti a schopnosti rodičov dovoľujú, má výživné zabezpečovať primeraný podiel na výhodách, ktoré dovoľujú možnosti rodičov. Na strane povinných, rodičov dieťaťa, súd zisťuje ich reálne príjmy, celkové majetkové pomery, nevyhnutné životné náklady a prihliada aj na ich ďalšie zákonné vyživovacie povinnosti. Zákonná vyživovacia povinnosť oboch rodičov neznamená mechanickú rovnosť. Vychádza sa z individuálnych možností, schopností a majetkových pomerov každého z nich, pretože pri nižšom príjme je vyšší podiel nákladov, ktoré rodič zo sumy svojich príjmov musí vynaložiť na nevyhnutné potreby. Všeobecne platí, že výživné by nemalo byť určené tak, aby viedlo k existenčným problémom povinného rodiča a jeho snahe z toho dôvodu sa vyhnúť plneniu tejto povinnosti. V prípade, ak dieťa žije s tým rodičom, ktorého životná úroveň je preukázateľne nižšia, podľa

okolností konkrétneho prípadu bude možné považovať z jeho strany za naplnenú vyživovaciu povinnosť v plnej miere alebo sčasti výkonom osobnej starostlivosti. Naopak, okolnosti môžu byť aj také, že ten, kto vykonáva osobnú starostlivosť o dieťa, na základe toho, že má oveľa priaznivejšie príjmové a majetkové pomery, bude musieť z väčšej časti zabezpečovať krytie odôvodnených potrieb dieťaťa aj peňažným plnením. Ďalším prostriedkom na presadzovanie záujmov detí predstavuje zákonom zakotvená priorita výživného v rámci komplexu výdavkov povinného rodiča (ust. § 62 ods. 5 Zákona o rodine). V rámci preukazovania výdavkov povinného v konaní o určenie výživného súd posúdi charakter zistených výdavkov, t.j. či ich vo vzťahu k prednostnej vyživovacej povinnosti možno považovať za nevyhnutné (napr. luxusná dovolenka, nadštandardné vybavenie domácnosti a uspokojovanie osobných potrieb, zábavná technika, motorové vozidlá a pod.). Pokiaľ ich neposúdi ako nevyhnutné, na takéto sumy neprihliadne a výšku výživného určí zo sumy, ako by k ich vynaloženiu nedošlo. V tomto prejednávacom prípade je zrejmé, že pri určení vyživovacej povinnosti matky k maloletej B. nebolo možné neprihliadať na existenciu jej životných nákladov a potrieb (predovšetkým otcom namietaných výdavkov na hypotéku vo výške 189 eur mesačne a inkasa vo výške 272 eur mesačne), pretože pri jej príjme vo výške cca 700 eur mesačne a vyživovacej povinnosti aj k maloletému I., ktorý je v týždennej striedavej starostlivosti obidvoch rodičov, evidentne nie je schopná prispievať na výživu maloletej dcéry B. sumou vyššou ako 30 eur mesačne, pretože tým by mohlo dôjsť k existenčným problémom matky a z toho dôvodu aj k ohrozeniu jej vyživovacej povinnosti k maloletému I.. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou argumentáciou otca ohľadom toho, že výdavky matky nemožno považovať za opodstatnené, pretože matka dostatočne odôvodnila kúpu štvorizbového bytu, ktorý si zabezpečila práve z dôvodu, aby aj po rozvode naďalej prebiehala striedavá osobná starostlivosť a teda aby deti vzhľadom na ich vekový rozdiel mali v byte matky dostatok súkromia. Navyše nemožno hovoriť o vyslovene nadštandardnom resp. luxusnom byte, pretože nejde o byt v novostavbe, ale o nehnuteľnosť, ktorú matka kupovala toho času za výhodnejšiu sumu ako mohla kúpiť trojizbový byt.

10. V ďalšom je potrebné zdôrazniť, že predpokladom zmeny rozhodnutia o výživnom je podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine výrazná zmena pomerov na strane oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom, pričom aj pri rozhodovaní o zmene výživného sa obdobne použijú zásady, ktoré sú rozhodujúce pre určenie výživného, v tomto prípade ide o ust. § 62 a 75 ods. 1 Zákona o rodine. Pre posúdenie predpokladov na zmenu právoplatného rozsudku o výživnom musí byť preukázaný záver, že došlo k trvalej zmene pomerov a že v dôsledku toho je potrebné zmeniť aj výšku výživného. Len samotné podanie návrhu na zmenu výživného v kontexte ust. § 78 Zákona o rodine stanovujúceho hmotnoprávnu podmienku pre zmenu rozhodnutia o výživnom je právne významné len v prípade, ak je preukázané, že skutočne v čase podania návrhu už existovali pomery oprávneného alebo povinného odôvodňujúce zmenu rozhodnutia o výživnom. Ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine takto upravuje len najskorší moment, od ktorého môže súd výživné priznať alebo predchádzajúce rozhodnutie o výživnom zmeniť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že maloleté deti B. a I. boli zverené do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov v týždňových intervaloch v konaní o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 27P/67/2016-46 zo dňa 31.3.2017, ktorým bola schválená rodičovská dohoda, podľa ktorej výživné počas trvania striedavej osobnej starostlivosti nebolo určené. Dôvodom, pre ktorý matka vtedy nežiadala výživné na deti, bola skutočnosť, že účastníci konania aj po rozvode žili v spoločnej domácnosti. Dňa 3.9.2017 sa matka odsťahovala do štvorizbového bytu, čím došlo k výraznému nárastu jej výdavkov. Následne dňa 26.10.2017 podala návrh na určenie výživného z dôvodu, že nemala dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie výživy maloletých detí v striedavej starostlivosti vzhľadom na nepomer jej príjmu a príjmu otca. Je zjavné, že príjem otca bol už v čase rozvodu výrazne vyšší ako príjem matky, konkrétne v roku 2017 bol priemerný čistý mesačný príjem matky vo výške 630 eur, zatiaľ čo u otca vo výške 1.470 eur, v roku 2018 u matky 700 eur, u otca 1.800 eur, v roku 2019 za obdobie prvých troch kalendárnych mesiacov bol príjem matky 707 eur mesačne, otca 1.570 eur mesačne. Aj napriek tomu, že maloletá B. býva u otca od októbra 2018, matka sa aj od uvedeného obdobia snažila v rámci svojich finančných možností prispievať na jej výživu nákupom oblečenia, kozmetiky a pod., pričom naďalej trvala na tom, aby obidve maloleté deti zostali v striedavej osobnej starostlivosti. Poukazovala na to, že maloletá B. odmietla striedavú starostlivosť a ostala v domácnosti otca práve z dôvodu, že u otca mala vyššiu životnú úroveň, ktorú jej ona vzhľadom na neurčenie výživného počas striedavej starostlivosti nedokázala zabezpečiť. Vzhľadom k tomu, že o návrhu otca o zrušení striedavej osobnej starostlivosti u maloletej B.Y. a jej zverení do výlučnej osobnej starostlivosti otca súd prvej inštancie rozhodol až na pojednávaní dňa 29.7.2019, má odvolací súd za to, že je v záujme spravodlivého usporiadania veci

určenie vyživovacej povinnosti matky k maloletej B. tak, ako uviedol súd prvej inštancie vo výroku IV napadnutého rozhodnutia.

11. Pretože súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol o určení výživného pre maloletú B. a správne určil počiatok plnenia vyživovacej povinnosti, odvolací súd v tejto časti rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, podľa ods. 2 tohto ustanovenia sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením a podľa ods. 3 sa vysporiadal s ďalšími argumentmi účastníkov konania.

12. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

13. Odvolací súd sa však nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo výroku VI, ktorým bolo zo strany otca určené výživné na maloletého I. vo výške 40 eur mesačne od 1.11.2017 a s ním súvisiacim výrokom VII napadnutého rozhodnutia, ktorým bolo určené dlžné výživné na maloletého I. vo výške 840 eur za obdobie od 1.11.2017 do 31.7.2019, nakoľko vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že by si otec počas tohto obdobia neplnil vyživovaciu povinnosť k maloletému I., naopak, je zjavné a účastníkmi konania potvrdené, že otec v rozhodnom období uhradil a aj v súčasnosti uhrádza takmer všetky potreby maloletého I. práve s poukazom na jeho vyšší príjem. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že otec má v osobnej starostlivosti maloletú, takmer dospelú dcéru B., ktorej výdavky sú aj vzhľadom na jej vek zjavne vyššie ako potreby maloletého I., pričom matka prispieva na jej výživu na úrovni minimálneho výživného, preto by nebolo v súlade so zákonom určovať výživné zo strany otca k maloletému I., ktorý je v týždennej striedavej osobnej starostlivosti, rozhodnutím súdu v situácii, keď otec dobrovoľne uhrádza maloletému synovi takmer všetky jeho výdavky.

14. Odvolací súd preto zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného na maloletého I. (výrok VI) a v súvisiacom výroku o dlžnom výživnom (výrok VII) tak, že návrh matky na určenie výživného pre maloletého I. zamietol.

15. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).